

Zac Poonen: A szellemi beállítottság, ami megőrizhet bennünket

2008. február (4)

A Filippi levél 3. részében Pál leírja azt a szellemi beállítottságot, amire szükségünk van ahhoz, hogy Isten szándékát teljesen betölthessük. Azzal, hogy a múltja dolgait elfelejti, megmagyarázza, hogy ő már csak azokra a dolgokra tekint, amik előtte vannak. Minden kísértés ellenére megtagadja, hogy hátra tekintsen. A Cselekedetek könyvének 20,23-24 versében azt mondja, nem volt rá hatással annak a tudata, hogy üldözés vár rá. Az attól való félelem nem változtatta meg azt a szándékát, hogy előre menjen, Isten célja felé. Agrippa király előtt is bizonyosságot tett (Csel. 26,19), hogy a mennyei látomásnak, melyet harminc évvel korábban nyert az Úrtól, sosem volt engedetlen. Utolsó levelében pedig elmondhatta, hogy a nemes harcot megharcolta, futását elvégezte (2.Tim. 4,7). Olyan ember volt, aki Isten vele való tervét élete utolsó napjáig eltántoríthatatlanul követte. A számtalan csábítás ellenére, hogy adja fel, és válasszon más utat, a súlyos üldözés ellenére, a rágalmozások és minden más ellenére hűen megmaradt az Úr útján, szemét nem vette le a célról. Áldottak leszünk, ha életünk végével mi is ilyen bizonyosságot tehetünk.

Minket azonban gyakran kísért az, hogy hátratekintsünk! Múltunk hibái lehangolhatnak bennünket, és ha ez megtörténik, biztos, hogy hozzánk fér az ördög és hazugságot suttog a fülünkbe, hogy minket Isten már semmire sem tud felhasználni. Számomra mindig nagy bátorítást adott az, hogy még egy számról is az van mondva, hogy Istennek szüksége van rá (Máté 21,2-3). Ha az Úr Jézus egy szamarat használhat ahhoz, hogy messiási munkáját véghezvigye, és ha Isten adott esetben még számár által is szólhat (4.Móz. 22,28), akkor van remény mindannyiunk számára. Mert amik egykor megírtak, még Bálám szamarának a története is, a mi bátorításunkra írtak meg (Róma 15,4). Talán olyan butának érzed magadat, mint egy számár és tízezerszer is tévesztesz, mindazáltal a te Urad használhat téged, és ha úgy karaja, Ő beszélhet általad is.

Az a Biblia, amelyik azt mondja, hogy ne aggódjunk a holnapról, ugyanolyan nyomatékosan mondja azt is, ne nézzünk vissza a múltra. Minden „tegnapot” le kell zárunk, a „mát” és a „holnapot” pedig az Úrban bízva kezdenünk. Ha holnap hibázol, ne hagyd, hogy az kétségbe ejtsen. Menj és valld meg az Úrnak tévesztésed, és engedd, hogy vére által megtisztulj bűnödötől. Azután menj tovább előre. Ha pedig megint hibázol, menj tovább és valld meg ismét. Sose hagyd el magadat kétségbeesve. Eltökélten utasítsd el a múltra való haszontalan hátratekintést, mert kár a kilöttyintett tej miatt sírni. De büszkén se tekint vissza, mert az is lélekromboló. Tehát, ha tegnap csodálatos módon használt az Úr, akkor keresd a kegyelmet, hogy azt is elfelejthesd. Ne merülj bele az öncsodálatba. Menj tovább. Mind a reménytelenség, mind a büszkeség olyan dolog, amiket a Sátán arra használ fel, hogy kísérjenek bennünket az utunkon és megghiúsítsák eredményre jutásunkat.

Az efézusi levél 5,15-16-ban azt olvassuk, ahhoz, hogy bölcsen járjunk a gonosz napokban, áron is vegyük meg az alkalmat. Ez azt jelenti, hogy vegyünk észre minden kínálkozó lehetőséget, és azokat Isten dicsőségére használjuk fel (1.Kor. 15,58). Mindegyikünknek csak egy rövid élete van, és ennek az életnek minden napját Isten számára kellene szánnunk. Ez azonban csak akkor fog megtörténni, ha mindig Őrá nézünk. Bármilyen ellenállásokba ütközünk is, tartsuk meg ezt a szellemi beállítottságot. Ne tegyük azt se, hogy hívő társainkra nézzünk, hogy mércénket vagy eredményünket az övékével összehasonlítsuk, mert az is elcsüggeszthet, vagy büszkévé tehet bennünket (v.ö. Ján. 21,20-22; 2.Kor. 10,12). Nézzünk egyenesen előre, sehová máshova (Péld. 4,25).

Pál apostol még megtérése előtt teljes szívvel vallásáért buzgólkodott (Csel. 22,3-4). Nem gyenge, félszívű hite volt, mint ma annyi embernek. Miután megtért, ugyanúgy átadott volt Krisztusnak. A különbség annyi volt, hogy szellemét most már a mennyei dolgokra irányította, nem pedig a földiekre. A mi feltámadt Úr Jézusunk érthetően tudtukra adja, hogy a „langymeleg hívőket” nem részesíti semmiféle elismerésben (Jel. 3,16). Az Úr komolyságot vár el népétől, mert csak a Neki komolyan átadott szívű emberek tölthetik be az ő tervét a Földön. Ha sokan közülünk annyira lemaradtak lettek volna az iskolában, mint amilyenek a hívő életükben, még az alsó tagozatot sem végezték volna el. Vagy ha valaki a munkahelyén annyira félszívű lenne, mint amilyen a hívő életében, már rég elbocsátották volna. Sok hívő teljes szívvel aktív szabad ideje eltöltésében, de oly ritkán lehet látni a hitük területén aktívakat! Azt olvassuk, hogy Ezékiás király nagyon jól volt mindaddig, míg teljes

szívvel dolgozott (2.Kron. 31,21). Amikor azonban a „korábban történt” dolgokat elfelejtette, kipihente magát. Ezen a napon csalódást okozott az Úrnak, ami tragikus következménnyel járt.

Jézus szavakkal és példákkal sürgette azokat, akik követték, hogy szemüket irányítsák a célra. Mindenkit figyelmeztetett, aki követni szeretne volna, hogy, aki kezét az eke szarvára teszi, azután meg hátranéz, nem alkalmas Isten országára (Luk. 9,62). Maga Jézus is „tekintetét szilárdan ráirányította”, hogy arra felé menjen, amerre az Atya azt elvégezte (51. vers). „Az én Atyám akaratát kell cselekednem” – ez volt az Ő töretlen beállítottsága, és Ő nem kívánt egy olyan követőt sem, aki nem ugyanabba az irányba néz, és nem ugyanazt az utat akarja járni. Jézus Krisztus tanítványának csak egy célja lehet életében: Isten akaratát tenni, és Őt általa megdicsőíteni. Az életben mindennek: pénznek, állásnak, házasságnak, foglalkozásnak és minden másnak ezt a célt kell szolgálnia. Mindennek Isten szándékát kell szolgálnia. Csak abban az esetben tarthatunk igényt Róm. 8,28 ígéretére, ha felöltöttük ezt a szellemi beállítottságot. Mert csak azoknak, akik Istent szeretik és az Ő akaratát teszik, szolgál minden dolog a javukra.

Jól emlékszünk arra is, hogy az örökkévalóságban azoknak a cselekedetei, akik Isten akaratát tették a Földön, meg fognak maradni (1.Ján. 2,17). (lásd még: Jel. 19,8. – a fordító) Minden más elpusztul. Legyen hát a célunk Isten akaratának a cselekvése. Ahogy Jézus számára, úgy számunkra is legyen ez táplálék (Ján. 4,34). Isten szíve szerinti ember az, aki az Ő akaratát teljességgel betölti. Csak az ilyen ember szolgálhat Isten szemében is hatékonyan a maga nemzedékében (Csel. 13,22.36). Isten ma keresi a világon az ilyen a férfiakat és asszonyokat.

Forrás:

Christian Fellowship Church – Bangalore, India

www.cfcindia.com